
ГР. СЕНЬКО

ПРАВДИВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ФОЛЬКЛЬОР ПІД СОВІТАМИ

(Українські Приповідки - Частівки)

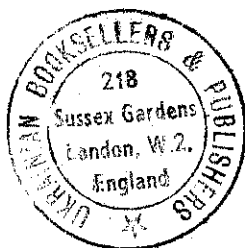
1947

ДЕШЕВА БІБЛІОТЕКА НОВОГО ШЛЯХУ
ч. 1.

ГР. СЕНЬКО

Правдивий Український Фольклор під Совітами

(Народні Приповідки - Частівки)

Дешева Бібліотека Нового Шляху

ВІД ВИДАВНИЦТВА:

До появи цієї книжечки, яку маєте в руках, причинились в першій мірі ці читачі Нового Шляху, які час від часу надсилають нам свої зауваги та думки над прочитаним. На кожну важнішу статтю, чи фейлетон, певна частина читачів пише зараз до нас, що ця чи інша річ повинна б бути видана окремою брошуркою. І коли ми свого часу вмістили в часописові "Українські Приповідки - Частівки", то дістали багато листів з проханням видати їх окремою брошуркою, що ми й робимо.

З появою цієї першої книжечки започатковуємо серію книжечок "Дешева Бібліотека Нового Шляху". Щоб дати нагоду якнайбільшого поширення таких видань, ставитимем якнайнижчу ціну цих книжечок. Час від часу такі цікаві книжечки будемо випускати друком, підбіраючи легкий і цікавий матеріал.

Вслід за цією першою книжечкою вийде друга під наг. "Ольга" і "Ельф". Ці дві новелі вийдуть в одній брошурці.

Замовлення на Дешеву Бібліотетку слати на адресу Нового Шляху, або питати за ними в українських книгарнях в Канаді і загрянцею.

В нар. піснях, казках, приказках—відбилася ціла історія нашого народу. Досить прислухатися до того, що говорить народ, про що він співає в своїх думках і піснях про минуле й сучасне і нам буде зрозуміла його історія. Прекрасна й невідкупна творчість нашого народу. Багатьох вона привертала до себе. Одні з любов'ю збирали народну творчість; інші гнітили її, фальшували, підроблювали. Але з пісні слова не викинеш. Її правдиве слово живе в народі, переходить з уст в уста, в віки. Ще Т. Г. Шевченко говорив:

“Наша дума, наша пісня
не вмре, не загине!
От де, люди, наша слава,—
слава України.”

Що наша пісня:

‘Без хитрої мови,
а ,голосна та правдива,
як Господа слово.”

В українських народніх думках та піснях відбилася героїчна боротьба народу з татарами, поляками, москалями та іншими ворогами. Навіки прославлені кращі сини народу: Сагайдачний, Дорошенко, Хмельницький, Кривоніс, Богун і багато інших. В них висміяні і навіки заплямлені вороги нашого народу: Петро І, Катерина II, Конецьпольський, Вишневецький, Хани, Султани і большевики. Отже не дивно, що Сталін, який не тіль-

ки задовольняється сучасним пануванням, а й хоче мати славу в майбутньому, розумів, що народну пісню треба купити. Бо чого доброго в якійсь із пісень прорветься правда про: “щасливе колгоспне життя під вогнем сталінської конституції” і піде в віки. Виходячи з цього, ціла згряя орденоносців творить “сталінський фольклор”. Сам Сталін прикинувся кращим другом народної пісні, і не тільки української. Він дав зрозуміти всім своїм ученим, що треба зібрати фольклор, особливо сучасний.

Дуже багато зібрано “фольклору”, на всіх мовах СРСР. Виходять цілі збірки, а куплені збірачі, що самі творять замість народу, тільки й славлять Сталіна. Навіть створили думи про Сталіна та його ставленників. Куплений театр, радіо, кіно — несуть цей “фольклор” в народ, а не від народу, як це треба булоб. Але що з того вийшло? В дійсності ж який не є жорстокий терор на українських землях — народ творить правдивий фольклор. Передається він пошепки, з уст до уст, без радіо, кіна і театрів та широко розповсюджується. Ніде він не зупинявся і в ніякі збірки не попадав, але став широко відомий серед українського народу. Кожна подія в житті народу знайшла відгук і оцінку большевицької неволі в народних приповідках, прислів'ях, казках, байках і піснях.

За 29 років большевицького панування народом створено дуже багато. Народні приповідки почали створюватись ще в добольшевицькі часи, які своїм змі-

стом нагадують нам і зараз про поразку гетьмана Івана Мазепи в бою під Полтавою, після якого москалі почали нищити все, що мало українські національні ознаки. Від того часу іде систематичне пограбування і поневолення України, особливо вишуканими методами всіма російськими царями і царятами. В ті часи вже серед народу була дуже поширена приповідка, що говорила про грабунки Москви і москалів:

“Москаляки, соколики
Забрали наші волики;
Як повернетесь здорові —
То заберете ще й корови.”
(Записано від Ол. Степового — Одещина).

Найбільшої знахабнілості москалі набрали в роки нашої національно - визвольної боротьби 1917-20 рр. В ті роки в Україні була поширена приповідка заклик:

“Вставай Гавриле і Даниле,
Беріть кочерги й рогачі,
Гоніть кацапів з України,
Нехай не псують нам харчів.”
(Записано від Миколи Павленка — Чернігівщина).

Збройна боротьба набірала жорстоких форм. Москвин білий і червоний нищив все, що звалося українським. Своєю підступною агітацією наїздники намагалися розколоти народ, знищити єдність. Але відповідь нашого народу була одна: боротьба за національну незалежність і фізичне знищення ворога:

“Пароплав стоїть
В Голій пристані —

Будем рибу годувать
Комунистами."

"Пароплав іде,
Дим пускає кільцями,
Будем рибу годувать
— Комсомольцями."

(Записано від Миколи Шелеста — Харківщина).

Український народ був певний того, що тільки збройна боротьба дасть йому повну незалежність і право на існування без московської "опіки". Ця боротьба була пройнята вірою в справедливість української справи:

"Я на бочці сиджу,
Під бочкою каша,
Не думайте, москалі,
Що Україна ваша."

(Записано від Вол. Дяченка — Полтавщина).

Підступною вигадкою, брехливою обіцянкою віддати всю землю селянам, а фабрики і заводи робітникам, большевики захопили владу в свої руки і в мирний час проводили жорстокий терор над поневоленим народом. Український народ з перших днів відчув, "після військового часу", своє становище, в якому його тримали окупанти:

"Гоп, мої гречаники,
Комунисти — начальники,
А москалі — дураки,
Українці — кріпаки."

(Записано від Павла Іванченка — Чернігівщина).

Український народ наочне побачив, як моськовські загарбники тільки про людське око говорили, що вони

душею й тілом ідуть за народ, його визволення, за його волю, права і добробут. Поневолений народ відразу відчув, що замість експлуатації людини людиною, йому накинuli нову форму експлуатації — державну, керовану більшовиками, що весь зиск використовують на власні потреби, а не на потреби народу і не на добро народу:

“Не журися, Хайко,
Що ми комуністи:
Мужик напахав,
А ми будем їсти.”

(Записано від Ялижко Кузьми — Чернігівщина).

Від перших днів встановлення більшовицької влади, на Україні були утворені “закриті розподільники” для підгодівлі комуністів та їх комісарів. Ці розподільники існують ще й тепер. Більшовики тримаються того погляду, що вони—провідна група суспільства і мусить бути забезпечена, а не весь народ, як брехливо пишуть в своїй пресі:

“Куди йдеш, куди йдеш,
Куди шкандибаєш?
— У райком, за пайком, —
Хіба ти не знаєш?”

(Записано від Іванченка Захарка — Чернігівщина)

Більшовицькі окупанти для своєї підтримки на селах України створили комбіды (“комітети бідноти”). В ці комітети входили переважно ті люде, які не хотіли працювати: ледарі, п'яниці і лише чекали “подачок” від своїх зверхників-комуністів:

“Подивися Ленін сам,
Як танцює комнезам —
Вибиває нога в ногу,
Щоб не платить продналогу.”
(Записано від Семена Богуславця — Полтавщина).

В 1921 році в Україні був великий голод. Комуністи не турбувалися про харчову допомогу народові, тому що самі не відчували голоду у власному шлунку. Навіть ті харчі, що були надіслані голодуючим іззакордону, комуністи висилали їх в Поволжя та частково привласнювали для своїх розподільників. Український народ змушений був споживати поганої якості продукти і в дуже обмеженій кількості:

“Іде Ленін на волю
Й гризе кінську ногу,
Птьху! Гадина!
Совітська гавядина!”
(Записано від Кузьми Ботвинко — Чернігівщина).
“Ленін Сталіну сказав:
Завтра ідем на базар,
Купим кобилу карую —
І нагодуюм пролетарію.”
(Записано від Івана Черняка — Київщина).

Поневолений народ відчув на своїх плечах гасло большевиків про “рівенство і братство” народів. Органи ГПУ ночами вибирали національно - свідомих українців і в першу чергу учасників національно-визвольних змагань та знищували їх. Але це знищення проходило не тільки в казематах ГПУ. Большевики готували фізичне й духове знищення нації, прикриваючися гаслами інтернаціональної політики, “національної по фор-

мі і соціалістичної по змісту”. Цей “соціалістичний” зміст народ відчув на собі і дав таку оцінку:

“Коли Ленін умірав ---
Сталіну приказував:
Щоб нам хліба не давав,
Сала й непоказував.”
(Записано від Трохима Парфило — Донеччина).

Чекісти Сталіну велять
Україну розіп’ять,
Лейба й доньку обіцяє,
Хай лиш Сталін поспішає.”
(Записано від Вол. Тарана — Харківщина).

І дійсно Сталін поспішив. Захопив політичний провід у державі у свої руки і встановив нечувану в світі криваву диктатуру, яку відчув у першу чергу український народ:

“Поховали Ілліча
Й дали Сталіну бича;
Сидить Ц. К. у Кремлі
Із Сталіном на чолі.”
(Записано від Семена Мельника — Полтавщина)

Українським народом дана належна оцінка діяльності Леніна й Сталіна і їх політична характеристика, не як діячів, що несуть “свободу, рівенство і братство”, а навпаки, як тих що несуть руїну, голод і масове знищення нівчому невинних людей. В поняття Леніна і Сталіна народ вклав зміст всього найгіршого, що його мало колинебудь людство і не дивиться на них, як на партійних “вождів” із світлими ідеалами, а як на людей із низьким інтелектуальним рівнем:

“На столі стоїть тарілка,
На тарілці виноград,
Ленін був карманний злодій,
Йосип Сталін — конокрад.”

(Записано від Панька Рудого — Полтавщина).

Банда політичних злочинців на чолі із Сталіном, створила нечувану систему рабства, за якою всі народи СРСР, а зокрема українці присуджені на голодне вимірання. Селянство було силою загнане в колгоспи; загнане в ярмо новоявленої кріпаччини й примушене кричати, що воно живе щасливим і радісним життям. Лише одиниці серед селян ішли добровільно в колгоспи, переважно ті, хто не хотів працювати:

Подивися Сталін сам,
Як танцює компезам —
Він робити не схотів,
Записався в колектив.”

(Записано від Масленка Степана — Вінничина).

“Трактор оре, земля сохне,
Хто в колгоспі — той подохне”.

(Записано від Андрія Бакаєнка — Полтавщина).

Для виконання своїх експериментів, большевицькі окупанти довели український народ до нечуваних в світі злиднів. Україна попала в першу чергу “суцільної” колективізації с-г. і для цього були вжиті всі заходи, щоб досягнути наміченої цілі — хоч за це було народом заплаченою великою ціною жертв:

“Як став Сталін на престолі,
Стали люди босі й голі . . .
І за тую вражу Розу*)
Загнав Сталін всіх до СОЗ-у.”

*) Роза — сестра Л. Кагановича.

Хто до колгоспу не схотів,
Тих спровадив на Сибір;
Хто став проти говорить —
Тих велів усіх зарить.”

(Записано від народного кобзаря Івана Драча —
Полтавщина).

Проти колгоспного рабства не раз піднімалися українські селяне на Харківщині, Чернігівщині, Полтавщині, Сумщині й Кубані. Але ці стихійні селянські повстання жорстоко придушувалися військовими частинами ГПУ-НКВД:

“Йосип Сталін та ЦК
З злости саганіли —
До колгоспів люди йти
Зовсім нехотіли.”

(Записано від Андрія Чубатюка — Подільщина).

Селян виганяли з хат, відбирали їм землю, городи, садки, худобу й силою заганяли їх до колгоспу. Під час так званого розкуркулення багато тисяч селян вигнали з хат і рідної сім'ї і ці сини України згинули в тюрмах та концтаборах Сибіру, Колими, Казакстану та на каналах будованих кріпацькою працею:

“Хата боком, кляня боком
І кобила з одним оком;
Ще й на хаті один куль,
А податком обіклали
Тай говорять, що куркуль.”

(Записано від Андрія Бакаєнка — Полтавщина).

Тисячі ешелонів було “завантажено куркулями” разом з їх сім'ями далеко на північ — Архангельськ,

Красноярськ, Колиму тощо. Люде були zostавлені на власні запаси харчів і без питної води мерли в вагонах. На місці поселення були всі покидані на сніг під чистим сибірським небом і мусіли “будувати соціалізм розвернутим фронтом:

“Соловки, Соловки —
Далека дорога;
Серце ние, в грудях біль,
На душі тривога.”

(Записано від Вол. Вишневецького — Полтава).

І не дивлячись на жорстоку охорону, вивезені українські сімї, дивлячися смерті у очі — кидалися в море на зустріч чужинцям, частина через тайгу добиралася через совітські кордони до інших держав, або просто гинула в суворох умовах півночі. В усіх засланців була надія ще на повернення до рідного краю:

“Соловки, Соловки,
Вас я не боюся,
Як що з голоду не вмру,
Додому вернуся.”

(Записано від Мусія Лаврова — Чернігівщина).

Засланців на глибоку північ — використовується большевиками для заселення районів далекої півночі, на лісорозробках, вуглевидобутку, а найбільше при видобутті золота. До жорстокого режиму НКВД подібні й кліматичні умови і це все разом так діє на життя голодних, голих і босих й до краю виснажених засланців, що більшість там гине:

“Колима, Колима —
Новая планета,

Десять місяців зима,

Все останнє — літо."

(Записано від Дмитра Середи — Полтавщина).

Але не дивлячись на жорстокість большевицьких сатрапів, що вживали і вживають витончених метод катування українців, наш народ і на засланні не втратив надії про визволення Рідного Краю з пазурів московської окупації. З прокляттям згадує український народ імена уславлених катів — Петра I. і Катерину II., але вони малятами виглядають проти Сталіна. Сам Нерон годився в йому хіба в підмайстри. Закривавлені палати азійських емірів і ханів — виглядають мирними хатками проти московського кремля, в якому сидить інквізитор трудящого люду **Сталін:**

"По Сибіру я скиталась,

Каторжанкою була,

Про Україну споминала

І гірко Сталіна кляла."

(Записано від Василя Харченка — Полтавщина).

В роки колективізації майже на половину в порівнянні з довоєнним часом 1913 роком занепало тваринництво. Безпритульні сільсько - господарські тварини із "записочками" на шиї, або хвості, ходили без всякого догляду в степах і лісах, тому що їх господарі були вивезені на Сибір, або в іншій формі були ізольовані. Так приміром на Чернігівщині в селі Гмирянці у гриві коня була причеплена така записка:

"Я кобила сіра —

Шукаю сіна;

Найду, не найду,

А в колгосп не піду."

(Записано від Миколи Овчаренка — Чернігівщина)

А в одному із повітових міст Полтавщини 1930 року на шию кози було привязано дощечку з написом такого змісту:

“Шерсть — Італії,
Шкура — Болгарії,
Мясо — Германії,
Рагиці — пролетарії.”

(Записано від Пилипа Хорунженка — Полтавщина)

За рабську працю в колгоспі, селянин-колгоспник майже нічого не одержує, бо вся праця іде на покриття нечувано великих податків: за огород, корову, хату, яблуню, вишню, тощо. Крім цих податків селянин мусить ще “добровільно” підписатися на позику в сумі 200-500 карбованців, а вартість трудодня грішми від 30 копійок до 1 карбованця:

“Ходить Сталін попід хати,
Щоб позику підписати —
Й тюрму народів будувати.”

(Записано від Петра Роевка — Київщина).

Крім грошових податків селянин мусить ще заплатити податки натурою: “мясепоставки, молокопоставки, яйцепоставки, овочепоставки та різні контрафтації — привели селянина до повного зубожіння. В хаті колгоспника часто бракує хліба. Селянські діти ходять голі й босі, а батьки ще й залякують їх органами НКВД — сталінськими посіпаками:

“Батько в созі, мати в созі,
Діти плачуть по дорозі;
Ховайтесь, діти, в кропиву,
Бо он іде ГПУ.”

(Записано від Андрія Бакаєнка — Полтавщина).

“Ходить Сталін та й питає,
Чого дітям не хватає?
Нема хліба, нема сала,
— Контракція забрала.”

(Записано від Петра Воєнка — Київщина.)

Не дивлячись на те, що діти в ССРСР знаходяться в нечувано тяжких умовах, большевики роблять всебічні заходи для того, щоб підпорядкувати їх своєму впливові в школі і поза школою, щоб виховати з них “патріотів” типу Павлика Морозова, щоб діти слідували за своїми батьками і доносили на них органам НКВД:

“Піонери юнії —
Голови чугуннії,
Очі оливянії,
— Чорти окаянії.”

(Записано від Л. Самохвала — Донеччина.)

Праця селян-колгоспників в умовах новоявленої кріпаччини зовсім неоплачується. Селянин змушений працювати даремно на користь большевицьких окупантів. На трудовень видають зерна не завжди кілограм, а були роки що по сто-двісті грамів:

“Ленін грає на баяні,
Сталін вдарив гопака,
Що у нашому колгоспі
Дали — сто грам на їдака.”

(Записано від Панаса Кушніра — Вінничина.)

Жіноча праця в колгоспах — дуже тяжка. Жінки працюють на бурякових, тютюнових та інших плантаціях від сходу до заходу сонця. Працюючій людині по-

трібно мінімум пів кілограма хліба на день, а вона заробляє по 100-200 грамів:

“Сидить баба на рядні
Та й рахує трудодні:
Трудодень, трудодень,
Дайте хліба хоч на день.”

(Записано від Миколи Христюка — Чернігівщина)

“Працювала десять день,
Заробила трудодень,
А від того трудодня
Голодую я щодня.”

(Записано від Юхима Скорини — Полтавщина).

Селянин-колгоспник в Україні доведений до нечуваних в історії злиднів. “Колгоспник” — цього слова не може зрозуміти Західна Європа і Америка. Це не поміщик і не батрак! Це не бідняк і не куркул! Це раб новоювленої кріпаччини, обов'язком котрого є щоденна праця в колгоспі: А для того, щоб він круглий рік працював в колгоспі — в нього відібрано присадибну землю, залишивши тільки 0.15 га. Ввесь прожиток селянин мусить здобувати тяжкою працею в колгоспі:

“Ні корови, ні свині,
Тільки Сталін на стіні,
І показує рукою —
Куди в колгосп за мукою.”

(Записано від Василя Витюка — Київщина).

Мало того, що в селянина-колгоспника немає хліба й до хліба. Він поставлений в такі умови рабської праці, що в його хаті, як у пустці. Після тяжкої праці в колгоспі він мусить спати в нерозтопленій хаті, тому

що не має часу заробити в лісі дров, або немає грошей, щоб купити їх. Єдиним вогнищем, що морозить і пече селянина в хаті, це некоронований деспот Йосип І.:

“Ні корови, ні свині,
Одіж рвана на мені —
В хаті нічим протопити,
Гріє Сталін на стіні.”

(Записано від Леоніда Стеценка — Полтавщина).

Організована праця в колгоспах у такий спосіб, що хто більш працює на важчій праці, той в сплаті грішми й натурою отримує менші норми. Чи він косить сіно, чи збирає жучка-довгоносика, або виконує якусь важку роботу — все одно прийде бригадир, чи обліковець і запише йому “трудодень”.

“У колгоспі добре жить,
Один робить — сім лежить;
А як сонце припече,
І той до дому втече.”

(Записано від Полудневої Тетяни — Донеччина).

Голод і нужду большевики пояснюють труднощами росту “соціалістичної країни”. Всіми засобами, починаючи від пропаганди і кінчаючи розстрілами змушують український народ виконувати сталінські п'ятирічки, щоб наздогнати і випередити передові капіталістичні країни. Український народ висміває сталінську пропаганду ось такою приповідкою:

“Де Сталін на тарані,
Оселедець у кармані,
Часником він поганяє —
Америку доганяє.”

(Записано від Богуславця Семена—Полтавщина).

Передумовою успішного виконання большевицького гасла нагнати й випередити Америку є те, що американці обуті, одягнені й нагодовані. А там народ навпаки, а тому в перегонах підсовітські громадяни мусять бути перші:

“Дякуєм Сталіну-грузину,
Що обув нас у резину!”*)
(Записано від Степана Савченка — Чернігівщина)

“Штани латані у клітку,
Виконуєм п'ятилітку!”
(Записано від Сергія Панасенка — Чернігівщина).

“Присилай нам, Сталін, мила,
Бо вже воші мають крила!”
(Записано від Йосипа Токаря — Самбірщина).

Соціалістичний зміст праці довів до повного знищення худоби. Народ почали “годувати” пропагандою й писати в своїй пресі про те, яку користь дає кріль, голуб і соя. Які мають в собі поживні речовини та як найкраще розв'язати харчову проблему. Але коли приходить фін. агент описувати майно колгоспника за несплату державного податку чи стахановки, новорозведені тварини бояться насильної продажі з “молотка” і втікають перед приходом фінансового агента:

Лиш сам Сталін походить —
“Кріль у нору, голуб вгору
Й нема худоби серед двору,
П'ятилітку виповняє.”
(Записано від Микити Ярошенка — Чернігівщина)

*) Саморобні черевки із гуми, переважно із зношених коліс автомашин.

Харчування селянина - колгоспника дуже погане. Для того, щоб жити напівголодному, а не нагло вмерти — в борошно мішають картоплю й гарбуз та інші “ерзаци” і таке місиво печуть кожного дня ранком і тільки на один день. Хліба не печуть, бо він попсується. Це печиво звуть селяни дерунами або щоденниками. Вариво також засмажене з причини росту “соціалістичної держави й підготовки до світової революції”:

“Дякую Іллічу,
Що я хліба не печу.”
(Записано від Данила Терезького).

Для цього селянин мусить розводити сою, яка багата на білки і товщі:

“Прийшов колгоспник до куша
Й просить сала до борща;
А куш йому відповідає:
— Нехай соя постачає.”
(Записано від Тараненка — Харківщина).

У роки сталінських п'ятирічок, вірні посіпаки Сталіна нищать все, що є надбанням української культури. А перед тим, щоб знищити ту чи іншу пам'ятку старовини, в пресі вони піднімають питання знищення національних святинь — пам'яток історії, як церкви, собори та інші будови, які свідчать про високу національну культуру, — большевики дають “докази”, що релігія є опіум для народу, а коли зірвати таку церкву, чи собор, то з того побудувати дитячі садки, будинки відпочинку, клуби, театри, тощо. І коли зірвуть таку будову, то з неї залишаються тільки купи каміння непридатного ні для

яких будівельних цілей. По селах церкви скрізь закрили і поробили з них зерносховища, театри, клуби, або просто використали для палива, або просто залишали не прибрані румовища:

“Наробили кирпича
По способу Ілліча —
— Який кирпич,
Такий — Ілліч.”

(Записано від професора П-ка — Київщина).

Жорстока політика визиску селян-колгоспників радською системою приводить постійно до голодування. Який би урожай не був, селянин завжди залишається без хліба. Хлібоставки, натуроплата МТС, і так званий “добровільний продаж хліба державі”, забірає весь хліб, всю працю селян. Тому серед селянства широко відоме привітання “Даром робиш!” --- замість сказати: “Добрий день!”, і завжди є відповідь: “Правду кажеш!”.

“Тречку, просо і овес
Забірає МТС,
Жито і пшеницю —
Посилають заграницю;
А посліди і бурян
Для робочих і селян.”

(Записано від М. Даценка — Донеччина).

Все, що гнило і пропадало в колгоспах і радгоспах, не вільно було взяти селянинові. Навіть за десяток гнилої картоплі, чи буряків, селянина засуджували до тюремного ув'язнення згідно закону з серпня, 1932 р., “про охорону соціалістичної власності”:

“Колосочки я збирала
На колгоспнім полі —

І за це мені дали
Десять літ неволі.”

(Записано від Марії Чумак — Чернігівщина).

Щоб більше вивезти хліба закордон під виглядом “лишків”, що його в нас вистарчить “нагодувати” світ, проводиться в життя вузьколоба сталінська політика демпінгу. В селян забирають останнє зерно під “мітлу”, часто не залишаючи навіть на посів:

“Україно моя хліборобная —
Москві хліб оддала, —
Сама голодная.”

(Записано від Павла Вернігори — Полтавщина).

При допомозі сталінських посіпак в Україні вивозять хліб через Москву закордон, згідно плану “розбудови УССР”, цебто колонії Москви, для підтримки засобів необхідних для поневолення України. Хліб український вивозиться до більш “потребуючих” держав, а наш народ змушений голодувати і вмірати голодною смертю в ім'я існування диктатури Сталіна, щоб показати закордоном “щасливе і заможне” життя народу:

“Іде потяг на Москву,
Важко паром дише:
Хліб-пшениця, хліб-пшениця.
Хліб-пшениця, хліб-пшениця.”

А коли ідуть ешалони порожні на Україну, тоді колеса вагонів співають зовсім іншу мелодію:

“Іде потяг із Москви,
Легко паром дише:
Цвяхи-болти, цвяхи-болти . . .

А перед зупиною на станції:

О Б Л І Г А Ц І !!!”

(Записано від Петра Киричка — м. Харків).

Паротяги привозили із Московщини цвяхи і болти, щоб ще міцніше можна було сковувати український народ новими позиками і “вищими” методами колоніальної політики большевиків на Україні: постійно тримаючи наш народ в нужді й голоді:

“Устань, Ленін, подивися,
Як колгоспи зажилися —
Клуня боком, поле током,
Ще й кобила з одним оком.”

(Записано від Євгена Тарари — Чернігівщина).

Далекосяжна політика большевиків на Україні привела до загального голоду на Україні в 1933 році, Люде пухли з голоду. Вмірали не тільки окремі родини, а й цілі села в Полтавщині, Харківщині, Чернігівщині, Сумщині, Винничині, Кубані й решті областей України, при наявності великих запасів хліба по складах станційних. По двадцять, тридцять, а навіть більше п'ятьдесяти осіб мерло щоденно в селі. Були випадки людодїства майже в кожному селі. Всіх, хто попадав до совітських лікарень і там вмірав — лікарі з наказу НКВД писали в “історіях бользней”, що помер від недокурків:

“В тридцять третьому году,
Мерли люде на ходу . . .
Їли кору, їли трави й лободу”.

(Записано від Петра Зайченка — Полтавщина).

Вісім мільйонів душ коштує українцям експерімент Сталіна 1933 року, котрим він “утихомирив” Україну. Жадна війна не забірала стільки жертв, як голод 1933 року. Україна була вкрита безхресними могилами, куди

поховано жертви голоду, без присутності жадних релігійних обрядів, без присутності близьких родичів. Це виконували два-три чоловіки виділених з колгоспу, що отримували так званий “посилений пайок”. Свідками цього жаху є кожен українець! Про це під Совітами заборонено говорити. Большевики говорять, що 1933 року Україна переживала “труднощі росту”. Але жертви ці промовляють до Бога і цілого світу про знущання над поневоленим народом і кличуть всіх до помсти над большевиками, за кров, за голод, за знищення цілого народу. Московсько - большевицька статистика непоказує змін, що відбулися серед українського народу, не показано того, що зменшилося на 8 мільйонів українців. Українці їздили по хліб до Москви, Ленінграду. Москвалі продавали українцям пограбований в них хліб. Скільки згинуло українців по дорозі “за хлібом”? Скільки стало бездомними і стали працювати по фабриках і заводах? Скільки безпритульних дітей залишилося на Україні? Хто мусить заплатити за народне горе і якою ціною? Єдиний білоруський народ справді по братському віднісся в часі нашого нещастя до нас. Він дав притулок, хліб і працю десяткам тисяч українців. Україна стала руїною:

“Видно Сталіна сліди,
Це ж він править та жиди —
Отакий в країні рай,
Але прийде йому край!”
(Записано від Івана Драча — Полтавщина).
Мосип Сталін добре дбав,
Назвав себе батьком.

Та Україну грабував
Із жидами "гладко."

(Записано від Кирила Штанька — Сумщина).

Доля робітників та інтелігенції під владою большевиків не краща за долю селянства. Жорстокий визиск під назвою стахановського руху, невільнича праця під страхом тюремного ув'язнення за 5 хвилин запізнення до праці, відсутність купити доволі хліба, чи інших продуктів харчування. Такі продукти харчування є тільки в розподільниках і по "потребності" для комісарів і комуністів. Для трудящого люду в такі "розподільники" доступ закритий і можна бачити тільки через скло вітрин:

"У розпроді на вітрині:
Сало, масло й ковбаса,
А у нас у "черобкоп" —
Подають лиш гарбуза."

(Записано від Пилипа Хорунженка — Полтавщина)

Не дивним стане те, що діти не одержують молока тільки тому, що корів позабірала в господарів за невиконання "плану", або податку. Матері варять з буряка юшку так звану тюру:

"Ідьте, дітки, тюру —
Молочка уже нема,
Татка посадили у тюрму,
А корову забрав голова."

(Записано від Л. Самохвала — Донеччина)

Трудящий народ України позбавлений усякої можливості купити собі потрібний одяг та взуття. На чорному ринку все коштує дорого і на це немає ні коштів,

ні часу, щоб ходити на ринок, а в кооперативі, як привозять, то тільки по рознарядці Райспоживспілки. І тому всі трудящі України — всі рівні, і однаково голодні, босі й голі:

“У крамницю крам везуть,
А вже черга до ста . . .
Привезли одні штани,
Та й ті для колгоспа.”

(Записано від Панаса Тарасенка — Полтавщина).

Кращих синів українського народу, що не мирилися з рабським животінням, які звали до боротьби, або хоч у малій мірі виявляли невдоволення зо свого поневоленого стану, хапали агенти НКВД і вони під нечуваними досі в історії людства туртурами гинули в тюрмах і підземних льохах НКВД. Для цього сам Сталін і його НКВД вживають просто провокаційних методів, щоб зробити розправу над народом і своїми політичними противниками. Так 1934 року було забито Кірова в Ленінграді. Це дало урядові привід до знищення своїх противників, в першу чергу на Україні, так званий “Київський Центр”. Було розстріляно 28 видатних українців, а пізніше брали просто селян, робітників та інтелігентів і масово їх винищували. Українці добре знають, що “вбивство” Кірова — це провокація, широко придумана акція, щоб руками катів “вспокоїть” народ:

“Сталін Кірова забив,
Щоб не пнувсь до трону,
Ще й за це замордував
Сто тисяч народу!”

(Записано від В. Бих — Полтавщина).

В большевиків внутрішньо - партійна боротьба за партійні "портфелі", а серед селян, робітників та інтелігентів України "шукають": троцькістів, бухаринців та інших "ців", щоб відвернути увагу несвідомого народу. В самому 1937 році було розстріляно з наказу Сталіна 15,000 старшин червоної армії, а це були в переважній більшості українці. В тому ж 1937 році було розстріляно понад 10,000 українців у Вінниці — переважно селян. А скільки в Києві, Полтаві, Сибірі, Казакстані і різних "політичних ізоляторах"? Ось остання пісня, що вирвалася із уст українського народного кобзаря Кучугури - Кучеренка, за яку потім був замордований в Полтавському "Тюрподі" НКВД 1937 р.:

“О, нема над тебе ката,
На прокляття нема слів,
Зруйнував ти наші хаги,
Нас звелів замордувати.
— Сам пропхався до парів.
О, нема над тебе ката,
Ще таких незна земля.
Ти навів людьми проклятий
І тесь Лазор, твій проклятий
І кремлівська згряя вся!
О, нема над тебе ката,
Ти лютищий за звірів,
Хто почав пісні слівати
И тебе мудрим велічати —
Щоб навіки онімів!”

(Записано від народного кобзаря Івана Драча —
Полтавщина).

Большевики спіраються на зрадників народу, на покручів та перевертнів, на безвольних і здеморалізо-

ваних людей, приваблюваних нагородами, орденами, на тих погандів, що за зайвих сто грамів хліба, чи фото в газеті — ладні продати й рідну матір:

“В Верховну Раду обібрали,
Комуністом буду я,
Щоб Україну грабувати —
Для московського Кремля.”

(Записано від Павла Савченка — Чернігівщина).

Вірними помічниками большевиків є здеморалізована молодь-комсомольці, як опричники Йосипа І., допомагають большевикам розпинати матір-Україну. Вони перші пішли скидати дзвони з церковних дзвіниць, ішли в штурмові бригади в час хлібозаготовок і валили комини в хатах, викидали дітей на сніг із хат та забірали останній хліб. Це ті, що організували “легку кінноту” й десятки тисяч людей спровадили в концтабори Сибіру:

“Комсомольці-лідарі
Христа й Бога продали;
Силу грошей накопили —
И собі Сталіна купили.”

(Записано від Л. Самофала — Донеччина).

Частина опричників приходила до свідомості після довгих експериментів над власним народом. Вони вже частково починали ігнорувати виконання наказів Москви, але всі були знищені з наказу Сталіна, як: Скрипник, Хвильовий, Ю. Любченко тощо:

“Оце ж тее галіфе,
Кривії коліна . . .
Але щось тут не, таке,
Бо Україна ггне.”

(Записано від Мих. Дивдара — Полтавщина).

Підсовітська дійсність показала, що варта сталінська конституція, культурне й заможне життя народу, вартість людини — про що багато говорять більшовики. В перші роки революції більшовики знищували “буржуїв” і кричали: “Граб награбоване!” В 1930 роках було знищено “куркульство”, як класу. В пізніші роки, майже перед самою війною — більшовики почали вже ліквідувати й пережитки капіталізму в економіці й свідомості людей:

“Ходить Ленін по горі,
Сталін по болоту, —
Ленін грабив буржуїв, —
Сталін вже й голоту.”

(Записано від Панька Рудого — Полтавщина).

Більшевицький режим на Україні застосував нечужані методи державної експлоатації всіх трудящих, чого немає ні одна капіталістична держава. Всі сили Сталін разом із своєю партією напружував на підготовку до світової війни й пролетарської революції. Для цього було пущено в рух партійну машину пропаганди в країні і закордоном. Але народ зробив свій висновок про підготовку до війни:

„Товаришу Ворошилов!
Війна вже на носу.
А кінниця Буденного
Пішла на ковбасу!”

(Записано від Волод. Яремченка — Харківщина).

Наш народ відчув весь тягар другої світової війни і на своїй власній шкурі відчув гітлерівський нацизм. Але не схилив голови, а продовжував боротьбу проти

нових фашистських окупантів, ціною великих жертв. В Сталіні й Гітлері народ вбачає двох окупантів - диктаторів, що силою зброї накидають нам ворожі соціальні системи, які поневолюють вільні народи, прикриваючися гаслами “пролетарської революції” і “ нової Європи”, які взаємно між собою ворогують:

“Гітлер котиться в машині,
Сталін проситься к йому:
— Не мішай мойому “ділу”,
Мені тісно й самому.”

(Записано від Ол. Лохвицького — Полтавщина).

Українці побачили на власні очі, що другий окупант нічим не кращий за першого й що комунізм і фашизм — є два рідні брати. Гітлеру стали до вподоби колгоспи і він змінив тільки назву колгоспів на громадський двір. Порядки залишалися старі.

Цим Гітлер хотів використати час, щоб фізично знищити український народ, а землю віддати колоністам-баверам. Жертвам німецького фашизму на Україні не було кінця. Мільйони народу було розстріляно, повішено, замордовано в гештапо, пограбовано і покривджено. Це дало сильний поштовх українському народові до збройної боротьби з новим окупантом, щоб захистити народ від нового знищення і вибороти собі Незалежну Соборну Українську Державу. Інтереси загально - національні були поставлені вище особистих. Розпорошені партизанські загони, пізніше були об'єднані в Українську Повстанчу Армію, котра своїми діями підживляла сили фашизму. Народом вірно оцінено дії Гітлера і Сталіна на Україні:

“Де Сталін на коті,
А Гітлер на кішці, —
Сталін давав півкільо,
А Гітлер по двісті . . .”
(Записано від Федося Гуцуляка — Поділля).

Але народ був певний того, що з початком війни між фашизмом і комунізмом — вони знайдуть собі спільну могилу у розпочатій війні 1941 р., і що Гітлер знайде собі поразку на Україні від народу, як не один окупант знаходив на Україні і через Україну:

“Ох, і буде морда бита
У Гітлера, у бандита!”
(Записано від Миколи Р-на — Полтавщина).

На українських землях ще немає миру, немає спокою. В часі другої світової війни Україна втратила до 10 мільйонів людей. Боротьба не дала бажаних наслідків. Німецьких окупантів прогнано з України. Але на місце німців прийшли знова старі “освободителі”, котрі від перших днів встановили жорстокі порядки московських володарів на чолі із Хрущовим. І тому наш народ ще й сьогодні провадить криваву боротьбу проти червоного окупанта за створення Соборної Української Самостійної Держави. Озброєні повстанці вступають у бій з окупантом лише з єдиним гаслом:

“За волю, за землю!
За людські права!
Хай згине комуна,
Хай згине Москва!!!”
(Записано від Йосипа Токара — Самбірщина).

Українські повстанці ще не припинили своєї бороть-

би, вони пішли в глибоке підпілля і всіми можливими діями продовжують нерівну боротьбу. Повстанці знаходять всебічну підтримку в інших народів, що також борються проти московських окупантів за свою незалежність:

“В Україні їм затісно,
УПА жити не дає —
Та вже й польська бойвка
Кріпко в шню їх там бе.”
(Записано від Гр. Бойченка — Волинь).

Народ вірний ідеї звільнення України від окупанта, розраховує на свої власні сили і на допомогу поневолених і загрозованих большевизмом народів, що тільки така акція зможе принести перемогу над спільним ворогом, московським окупантом:

“Пропадуть совіти,
Пропадуть навіки —
Не допоможуть більше
Французи й англіки.”
(Записано від Івана Теремського — Львівщина).

Поневолена Україна шукає порятунку. І вона збуде собі порятунок! А для цього мусить кожний втікач-емігрант всебічно готувати себе до наступних подій, які почнуться для поневолених народів. І вже ніяка сила не стримає всенароднього руху в боротьбі з большевизмом. Зараз є дві сили: демократія і большевизм. Перемога буде за першою. Запорука — поневолені народи Москвою. Сталінська диктатура буде знищена, разом із його опричниками:

“Не поможе Сталін,
Не поможе комсомол!

Згине партія проклята,
Ще й товариш Мологов!!!

(Записано від Василя Харченка — на еміграції).

Українські приповідки-частівки існують як окрема форма народньої творчості. Мною зібрано їх тільки частину, і то тільки тих, яких не було оголошено з загально відомих причин. Ці приповідки-частівки розкривають ту жахливу дійсність, в якій перебуває наш народ і не дивлячися на всі жорстокості большевицького терору — творить правдивий народний фольклор.

(Кінець)

Друкарня Нового Шляху

друкує:

- Часописи
- Книжки
- Памфлети
- Летючки
- Наголовні Листи
- Коверти
- Бизнесові Картки
- Привязки (Тегс)
- Базарові Тикети
- Стейтменти
- Інвойси
- Адресові Наліпки
- Обіжні Листи
- Календаріум (Педс)
- Тикети вступу
- Тикети до передержки
- Шери
- Цертифікати
- Купони
- Грамоти
- Бизнесові вивіски
- Календарі
- Катальоги
- Молитвенники
- Бизнесові Форми
- Білянсові Зіставлення
- Мапи і пр.

Замовлення на друкарські роботи
і часопис слати на адресу:

NEW PATHWAY

Box 3033,

— Winnipeg, Man.

Phone 56 257